

Artikel 21.

De engelske og franske gengivelser af nærværende konventions tekst er lige autentiske.

6. Forbud mod salg, udlejning og brug af utilstrækkeligt beskyttede maskiner.

(1. behandling).

Spørgsmålet var til 1. behandling og blev drøftet i en særlig af konferencen nedsat komité til behandling af dette dagsordenspunkt. Som arbejdsgrundlag forelå to rapporter, udarbejdet af arbejdsbureauet.

På grundlag af medlemslandenes svar på spørgeskemaet i den første rapport havde bureauet i den anden rapport udarbejdet forslag til en konvention, suppleret med en henstilling; komiteen sluttede sig til denne løsning, selv om der inden for komiteen var stærkt afvigende meninger om, hvad konventionen og henstillingen burde indeholde.

Med hensyn til området for konventionen og henstillingen vedtog komiteen efter nogen diskussion, at begge dokumenter skulle omfatte alt maskineri, nyt eller brugt, der drives af anden kraft end manuel, og desuden manuelt drevet maskineri, for så vidt det udsætter arbejderne for en risiko for at komme til skade.

I øvrigt sondrede bureauets udkast mellem de regler, der skulle gælde salg og udlejning på den ene side og brugen af maskiner på den anden side; denne sondring bibeholdtes under komiteens arbejde.

Sagt i almindelighed går konventionsforlaget første del om salg og udlejning — der udvidedes til at omfatte udstilling af og anden overdragelse af maskineri end salg og udlejning — ud på at forbyde salg, udlejning m. v. af utilstrækkeligt beskyttet maskineri, hvorved udelukkende sigtes på den elementære maskinbeskyttelse, d. v. s. den del af maskinbeskyttelsen, som ikke primært afskærmer de arbejdende værktøjer, men derimod andre dele af maskinen.

For så vidt angår brugen af maskineri bestemmer konventionsudkastet, at maskiner skal benyttes på en sådan måde, at statens regler og normer om sikkerhed og sundhed

følges, og at brugen af maskineri, i hvilket farlige dele ikke er fornødent beskyttede, skal være forbudt.

Principielt skal konventionsudkastet finde anvendelse på alt maskineri i erhvervslivet, men det skal dog kunne begrænses ved en deklaration af medlemsstaten; selv med sådan begrænsning skal det i hvert fald finde anvendelse overalt, hvor maskineri er i udstrakt anvendelse.

Den supplerende henstilling går i visse henseender noget videre end konventionsudkastet.

Ved behandlingen i plenarforsamlingen gjorde enkelte delegerede betænkeligheder gældende over for konventionsudkastet, dels fordi det var for omfattende, dels fordi det var for usmidigt.

Plenarforsamlingen vedtog uden afstemning rapporten og de to udkast samt en resolution om 2. behandling på arbejdskonferencen i 1963.

7. Afskedigelse af arbejdere.

(1. behandling).

Efter beslutning af ILO styrelsesråd ved dettes møde i november 1960 var spørgsmålet om afskedigelse af arbejdere sat på konferencens dagsorden til 1. behandling. Der var på konferencen stor interesse for dette punkt, hvilket bl. a. gav sig udslag i, at der til komiteen var anmeldt ikke mindre end 149 medlemmer (fordelt med 56 regeringsrepræsentanter, 41 arbejdsgiverrepræsentanter og 52 arbejderrepræsentanter).

Komiteen havde som arbejdsgrundlag to af arbejdsbureauet udarbejdede rapporter, hvoraf den ene¹⁾ indeholdt en oversigt over de arbejdsretlige regler (gældende ret og praksis) vedrørende arbejdstagernes beskyttelse imod afskedigelse og arbejdsindskrænkning i en række medlemslande samt et spørgeskema angående indholdet af en eventuel henstilling på dette område, medens den anden²⁾ indeholdt en oversigt over medlemslandenes besvarelser af dette spørgeskema, samt et på grundlag heraf udarbejdet udkast til henstilling. Udkastet var opdelt i to hovedafsnit, indeholdende dels almin-

1) Report VII (1) Termination of Employment (Dismissal and Lay-off). Genève 1961.

2) Report VII (2) Termination of Employment and Lay-off. Genève 1962.